

Taina Wilhelms

20.10.2026

Lausuntopyynnön diaarinumero: KKV/1320/14.08.01.03/2026

Lausuntopyyntö kuluttaja-asiamiehen linjauksesta Vastuullisuus- ja ympäristöväittämät markkinoinnissa

Energiateollisuus ry (ET) kiittää mahdollisuudesta lausua kuluttaja-asiamiehen linjauksesta Vastuullisuus- ja ympäristöväittämät markkinoinnissa. ET kannattaa viranomaisen ohjeen ajantasaistamista uuden lainsäädännön mukaiseksi ja pitää tärkeänä, että viranomainen ohjeistaa yrityksiä selkeästi ja ymmärrettävästi.

ET tukee lähtökohtaisesti lainsäädännön tavoitteita, kuten kuluttajien vaikutusmahdollisuuksien vahvistamista vihreässä siirtymässä, harhaanjohtavien väittämien ja viherpesun rajoittamista, ympäristöväitteiden läpinäkyvyyden ja vertailtavuuden lisäämistä sekä yhtenäisten pelisääntöjen luomista yrityksille koko EU:ssa. EU-lainsäädäntö kuitenkin tuo yrityksille merkittävää hallinnollista taakkaa ja näin ollen on tärkeää, ettei siihen tuoda kansallista lisäsääntelyä. Myöskään kuluttaja-asiamiehen linjauksessa ei tule asettaa direktiivin yli meneviä velvoitteita tai tiukentaa lain tulkintoja.

Vastuullisuusväittämät

Linjausluonnoksessa otetaan käyttöön käsite ”vastuullisuusväittämä”, jota ei ole määritelty lainsäädännössä. Lisäksi luonnoksen 3 luvussa esitetyt yleiset vaatimukset ulotetaan sekä vastuullisuus- että ympäristöväittämiin. Tämä aiheuttaa merkittävää tulkinnanvaraisuutta. ET katsoo, että myös kuluttaja-asiamiehen linjauksen lähtökohtana tulee olla, ettei EU-sääntelyn kansallisessa toimeenpanossa aseteta yrityksille kilpailukykyä heikentävää ylimääräistä hallinnollista taakkaa.

Lainsäädännössä nimenomaisesti säädetty vaatimukset

Lainsäädännössä kielletään antamasta markkinoinnissa tai asiakassuhteessa totuudenvastaisia tai harhaanjohtavia tietoja, jos tiedot ovat omiaan johtamaan siihen, että kuluttaja tekee ostopäätöksen tai muun kulutushyödykkeeseen liittyvän päätöksen, jota hän ei ilman annettuja tietoja olisi tehnyt. Uuden direktiivin ja lain myötä totuudenvastaiset tai harhaanjohtavat tiedot voivat koskea myös tavaran kestävyyttä, korjattavuutta ja kierrätettävyyttä sekä muita kulutushyödykkeen ympäristöön, yhteiskuntaan ja kiertotalouteen liittyviä ominaisuuksia. On huomattava, että säännöksessä viitataan ainoastaan kulutushyödykkeen yhteiskuntaan liittyviin ominaisuuksiin. Lainsäädännössä ei myöskään ole esitetty tarkempaa ”täsmentämisvaatimusta” näille väittämille (ks. lausunnon kommentit luvussa 3.2.).

Elinkeinonharjoittajien antamat tiedot tuotteen yhteiskuntaan liittyvistä ominaisuuksista voivat liittyä esimerkiksi käytetyn työvoiman työolojen laatuun ja oikeudenmukaisuuteen, kuten riittäviin palkkoihin, sosiaaliseen suojeluun, työympäristön turvallisuuteen ja työmarkkinaosapuolten vuoropuheluun. Tällaiset tiedot voivat myös liittyä ihmisoikeuksien kunnioittamiseen, kaikkien yhdenvertaiseen kohteluun ja yhtäläisiin mahdollisuuksiin, mukaan lukien sukupuolten tasa-arvo, osallisuus ja monimuotoisuus, sekä osallistumiseen sosiaalisiin aloitteisiin tai eettisiin sitoumuksiin, kuten eläinten hyvinvointiin.

Myös kestävyysmerkintöjä koskevat säännökset voivat koskea kulutushyödykkeen, prosessin tai yrityksen yhteiskunnallisiin ominaisuuksiin liittyviä merkintöjä.

Lainsäädännössä todetaan lisäksi, että elinkeinonharjoittajan ei myöskään pitäisi esittää yleistä väittämää, kuten ”tiedostava”, ”kestävä” tai ”vastuullinen”, joka perustuu yksinomaan tunnustettuun erinomaiseen ympäristönsuojelulliseen tasoon, koska tällaiset väittämät liittyvät ympäristöön liittyvän ominaisuuden lisäksi muihin ominaisuuksiin, kuten yhteiskuntaan liittyviin ominaisuuksiin. Tämä tarkennus liittyy pykälään harhaanjohtavasta menettelystä, jona pidetään yleisen ympäristöväittämän esittämistä ilman, että elinkeinonharjoittaja pystyy osoittamaan väittämän kannalta merkityksellistä, tunnustettua erinomaista ympäristönsuojelullista tasoa.

Edellä mainituissa lainsäädäntökohdissa yhteiskuntaan liittyvät ominaisuudet on siis kytketty tiettyihin, rajattuihin tilanteisiin. ET katsoo, että luonnoksessa vastuullisuusväittämille annetaan tätä laajempi merkitys.

Linjausluonnoksen tulkinnan laajentuminen suhteessa lainsäädäntöön

Linjausluonnoksesta syntyy vaikutelma, että ympäristöväittämiä koskevaa sääntelyä sovellettaisiin sellaisenaan myös vastuullisuusväittämiin. Tätä vaikutelmaa vahvistaa se, että molemmat väittämätyypit on yhdistetty 3 luvun otsikossa. Luonnoksesta ei käy riittävän selvästi ilmi, mitkä luvun vaatimuksista koskevat ainoastaan ympäristöväittämiä ja mitkä myös vastuullisuusväittämiä. Esimerkiksi ET:n tulkinnan mukaan linjausluonnoksen luku 3.2. tai 3.4. eivät koske vastuullisuusväittämiä.

Luonnoksessa luvussa 4.2.1 määritelty käsite ”yleinen vastuullisuusväittämä” ei perustu lainsäädäntöön. On myös epäselvää, millä perusteella tällaiset väitteet katsotaan vaikutelmaksi *erinomaisesta vastuullisuuden tasosta*, koska lainsäädännössä vastaava ”erinomaisen tason” käsite liittyy nimenomaisesti ympäristönsuojelulliseen tasoon. Luvussa yleiseksi ympäristöväittämäksi on esitetty termiä ”Vastuullisempi”, joka on vertaileva väittämä. Vaikka se voi tietyissä tilanteissa muodostaa yleisen väittämän, on huomattava, että vertaileville väittämille on omat sääntönsä.

Edellä esitetyn perusteella ET katsoo, että kuluttaja-asiamiehen linjausluonnos laajentaisi merkittävästi direktiivin ja kansallisen lainsäädännön tulkintaa. ET ei pidä perusteltuna erillisen vastuullisuusväittämän käsitteen käyttöönottoa. Vastuullisuutta ja yhteiskuntaan liittyviä ominaisuuksia koskevat vaatimukset tulee rajata linjauksessa lainsäädännössä nimenomaisesti määriteltyihin tilanteisiin. ET pyytää ohjeistuksen luvun 3 selventämistä tältä osin ja luvun 4.2.1. poistamista.

ET pitää ongelmallisena sitä, että linjauksessa johdetaan velvoitteita käsitteestä, jota ei ole määritelty eikä käytetä lainsäädännössä. Tämä heikentää sääntelyn ennakoitavuutta ja vaikeuttaa sen arvioimista, miltä osin kyse on lainsäädännön velvoitteista ja miltä osin kuluttaja-asiamiehen tulkintaohjauksesta.

Tarkistuslista

Tarkistuslistan ”Yleiset ympäristöväittämät” -kohdan yhteydessä käytettyä käsitettä ”merkityksellinen, tunnustettu erinomainen ympäristönsuojelullinen taso” olisi luettavuuden parantamiseksi syytä avata esimerkiksi alaviitteessä tai ainakin viitata lukuun 4.1.2., jossa sitä on käsitelty tarkemmin.

1. Linjauksen soveltamisala ja lähtökohdat

Sopimattomien kaupallisten menettelyjen direktiivin soveltamisalaan kuuluvat vain sellaiset kaupalliset menettelyt, jotka ovat suoraan yhteydessä tuotteen tai palvelun edistämiseen, myyntiin tai toimittamiseen kuluttajalle. Tämä on todettu myös komission Q&A-dokumentissa (Q1). Linjauksen soveltamisalassa tulisi siten täsmentää, ettei se koske yrityksen yleistä viestintää, kun se ei ole suoraan yhteydessä tietyn tuotteen tai palvelun edistämiseen, myyntiin tai toimittamiseen kuluttajalle. Muutosehdotus:

- ”Kuluttajansuojalaki tai tämä linjaus eivät koske vastuullisuus- tai ympäristöväittämien käyttämistä yritysten välisessä markkinoinnissa **tai muussa viestinnässä kuin markkinointiviestinnässä.**”

3.1. Väittämien pitää olla totta ja ymmärrettäviä

Linjausluonnoksessa todetaan, että ”Markkinointi voi olla harhaanjohtavaa esimerkiksi silloin, jos siinä käytetään ilmaisua, jolla ei ole vakiintunutta määritelmää tai sisältöä”. Ehdotamme tämän kohdan uudelleen muotoilua. Kuluttajansuojalain 2 luvun 6 §:ssä ratkaisevaa on väittämän harhaanjohtavuus kuluttajan näkökulmasta, ei se, onko käytetylle ilmaisulle muodostunut vakiintunut määritelmä. Vakiintuneen määritelmän käyttö voi helpottaa väittämän ymmärtämistä, mutta sen puuttuminen ei osoita, että väittämä olisi kuluttajan näkökulmasta epäselvä tai harhaanjohtava. Myös vakiintumattomia termejä tulee voida käyttää, kunhan niiden merkitys ilmaistaan kuluttajalle selkeästi.

Edelleen lainsäädännön perusteella, esitämme seuraavaa tarkennusta otsikon ”Käytä kuluttajan kannalta ymmärrettäviä ilmaisuja” alla olevaan tekstiin:

- Väittämää arvioidaan **tapauskohtaisesti** sen perusteella, miten kuluttaja ymmärtää sen.

3.2. Väittämä pitää täsmentää tarvittaessa

Linjausluonnoksessa todetaan, että täsmennyksen pitää olla välittömästi väittämän yhteydessä niin, ettei kuluttaja voi sitä huomaamattaan ohittaa ja selkeästi esitetty. Luonnoksessa tätä tulkitaan luvussa 4.1.1 edelleen siten, että täsmennyksen pitäisi käytännössä olla osa väittämää tai välittömästi sen yhteydessä eikä se voisi olla esimerkiksi linkin tai QR-koodin takana, pakkauksen eri puolella tai verkkosivun eri kohdassa.

Direktiivissä puolestaan todetaan, että ”Jos ympäristöväittämä eritellään selvästi ja helposti havaittavasti samassa viestintävälineessä kuin missä väittämä esitetään, kuten samassa mainoksessa, tavarankäytössä tai samalla verkkosivulla, kyseessä ei ole yleinen ympäristöväittämä”. Näin ollen linjausluonnoksen vaatimus täsmennyksen sijoittamisesta ”välittömästi” väittämän yhteyteen ja esimerkiksi kielto esittää se verkkosivun eri kohdassa on direktiiviä tiukempi ja voi käytännössä kaventaa perusteettomasti yritysten mahdollisuuksia valita käytettävään viestintävälineeseen sopiva tapa tietojen esittämiseen. Myös samassa

viestintävälineessä myöhemmin esitettävä tieto voi olla kuluttajan kannalta selkeästi ja helposti havaittavissa.

ET katsoo, että linjauksessa ei tulisi asettaa lainsäädännön sanamuotoa pidemmälle menevää vaatimusta täsmennyksen sijoittamisesta aina ”välittömästi väittämän yhteyteen”. Linjauksessa tulisi pitäytyä vaatimuksessa, jonka mukaan täsmennyksen on oltava selvästi ja helposti havaittavissa samassa viestintävälineessä.

Lisäksi ongelmallista on, että linjausluonnos laajentaa yleisiä ympäristöväittämiä koskevan täsmentämisvaatimuksen kaikkiin vastuullisuus- ja ympäristöväittämiin. Luvussa 3.2. todetaan kategorisesti, että täsmennyksen pitää olla ”välittömästi väittämän yhteydessä”. Direktiivissä säädetty vaatimus täsmennyksen esittämisestä selvästi ja helposti havaittavasti samassa viestintävälineessä koskee kuitenkin yleisiä ympäristöväittämiä. Muiden kuin yleisten ympäristöväittämien osalta ei tule asettaa vastaavaa kategorista sijoittamisvaatimusta, vaan väittämiä on arvioitava tapauskohtaisesti kuluttajansuojalain 2 luvun yleisten harhaanjohtavia tietoja ja olennaisten tietojen antamista koskevien säännösten perusteella.

ET pitää tärkeänä, että linjauksessa erotetaan selkeästi toisistaan yleiset ympäristöväittämät, muut ympäristöväittämät ja vastuullisuusväittämät sekä niitä koskevat vaatimukset. Näin ollen alun tarkistuslistasta ja luvusta 3.2. pitäisi poistaa kategorinen vaatimus täsmennyksen esittämisestä ”välittömästi väittämän yhteydessä”, ettei se näyttäydy kaikkiin väittämiin sovellettavana vaatimuksena.

ET katsoo lisäksi, ettei linjauksessa tule kategorisesti sulkea pois mahdollisuutta antaa väittämää täsmentäviä tai sitä koskevia lisätietoja linkin tai QR-koodin avulla. Käytännössä kaikkien tarvittavien tietojen esittäminen välittömästi väittämän yhteydessä ei ole kaikissa viestintävälineissä tarkoituksenmukaista tai edes mahdollista, ja se voi myös heikentää viestinnän selkeyttä ja luettavuutta. Esimerkiksi verkkosivuston sisäinen linkitys tai linkitys yrityksen omalle toiselle verkkosivulle voi olla perusteltu tapa antaa kuluttajalle tarkempia tietoja väittämästä.

Linkin tai QR-koodin käyttöä ei siten tulisi linjauksessa lähtökohtaisesti sulkea pois. Olennaista on, että kuluttajalle annettavat tiedot esitetään sääntelyn edellyttämällä tavalla selkeästi ja helposti havaittavasti eikä väittäjä muodostu kokonaisuutena arvioiden harhaanjohtavaksi.

3.3. Markkinoidun hyödyn pitää olla merkityksellinen

Luvun 3.3. tarkoitus ja soveltamisala on monin paikoin epäselvä.

Esimerkiksi lauseesta ”Ympäristöväittämiä voi käyttää, kun tuotteessa, palvelussa tai yrityksessä on ympäristövaikutusten kannalta jotakin aidosti kertomisen arvoista.” tulisi poistaa sana ”yrityksessä”, sillä KSL 6 a § Kielto markkinoida kulutushyödykettä merkityksettömillä ja ominaisuuksiin perustumattomilla seikoilla koskee vain kulutushyödykkeitä. Kohta ”Markkinoidun hyödyn pitää olla merkityksellinen” tulisi siis rajata selkeästi koskemaan tuotteita tai palveluita.

Edelleen samassa kohdassa ”Ympäristöväittämiä voi käyttää, kun tuotteessa, palvelussa tai yrityksessä on ympäristövaikutusten kannalta jotakin aidosti kertomisen arvoista”, ilmaisu ”aidosti kertomisen arvoista” on avoin ja tulkinnanvarainen, eikä sille ole vastinetta voimassa olevassa lainsäädännössä. Näin ollen ET ehdottaa, ettei kyseistä ilmaisua käytetä linjauksessa, vaan sen sijaan käytetään täsmällisempää ja lainsäädäntöön perustuvaa terminologiaa.

Myös linjauksen kohdan 3.3. vaatimus kaikkien ympäristövaikutusten huomioon ottamisesta on liian ehdoton eikä perustu lainsäädäntöön. Laaja elinkaariarviointi voi olla perusteltu yleisten

ympäristöväittämien yhteydessä, mutta vaatimusta ei tule ulottaa täsmällisiin ja rajattuihin väitteisiin. ET ehdottaa, että linjausta tarkennetaan tältä osin.

Luvussa myös käsitteet tuote ja tavara ovat sekoittuneet keskenään. Koko linjaus olisi syytä käydä läpi sen varmistamiseksi, että käytetyt käsitteet vastaavat lainsäädännössä määriteltyjä käsitteitä ja että vaatimukset kohdistuvat asianmukaisesti oikeisiin kohteisiin.

3.4. Väittämä pitää pystyä todistamaan

Linjauksen mukaan näytön on oltava luotettavaa, todennettavissa olevaa, yleisesti tunnustettua, käytetyn väittämän kannalta merkityksellistä ja ajantasaista. Lisäksi näytössä on otettava huomioon uusimmat tieteelliset tulokset ja menetelmät.

Kaikille ympäristöväittämille ei voida asettaa samanlaista näyttövaatimusta. Myös komission Q&A-asiakirjassa erotetaan toisistaan erityyppiset ympäristöväittämät ja niitä koskevat vaatimukset. Esimerkiksi eräiden tuotekohtaisten ilmastoväittämien tulee perustua tuotteen tosiasialliseen elinkaari vaikutukseen tuotteen omassa arvoketjussa. Tämän perusteella ei voida vetää johtopäätöstä, että jokaisen materiaalisuutta, energialähdettä tai tuotantomenetelmää koskevan rajatun tosiasia väittämän tueksi vaadittaisiin standardoitu elinkaariarviointi tai ulkopuolinen tieteellinen validointi.

4.1.1. Mitä ovat yleiset ympäristöväittämät?

Luvun 4.1.1. UKK-osiossa annettu vastaus kysymykseen ”Voivatko visuaaliset elementit, kuten lehtisymbolit tai vihreä väri, olla yleisiä ympäristöväittämiä?” jää epäselväksi. Linjausluonnoksessa lehtisymbolia käytetään esimerkkinä useassa kohdassa, mutta se ei yksinään ole riittävä havainnollistamaan ohjeistuksen soveltamista. Luonnoksen perusteella jää epäselväksi, millaisissa tilanteissa lehti- tai muu symboli ilman tekstiä tai yhdessä tekstin kanssa katsotaan kielletyksi tai sallituksi.

4.1.2. Milloin yleistä ympäristöväittämää voi käyttää?

Määritelmän avaaminen ja esimerkit

Tunnustetun erinomaisen ympäristönsuojelullisen tason määritelmä ”EU-ympäristömerkistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 66/2010 mukaista tasoa ja ETA-valtioissa virallisesti tunnustettujen kansallisten ja alueellisten EN ISO 14024 -standardin mukaisten tyypin I ympäristömerkkijärjestelmien mukaista ympäristönsuojelullista tasoa ja muun sovellettavan ETA-valtioiden oikeuden mukaista parasta ympäristönsuojelullista tasoa.” olisi hyvä avata käytännössä. Lisäksi ”muun sovellettavan ETA-valtioiden oikeuden mukaista parasta ympäristönsuojelullista tasoa” koskien tulisi antaa lisää selkeitä esimerkkejä, kuten EU:n kestävän rahoituksen taksonomiamukaisuus.

Yrityksen arvoista viestiminen

Luvun UKK-osiossa on todettu, että ”Yleisiä ympäristöväittämiä voi käyttää vain, jos yritys pystyy osoittamaan väittämän kannalta tunnustetun erinomaisen ympäristönsuojelullisen tason. Tämä vaatimus koskee myös yrityksen arvoista viestimistä. Kuluttajalla on perusteltu syy olettaa, että yrityksen markkinoinnissaan esittämät arvot toteutuvat myös käytännössä. Siksi myös yrityksen arvoja koskevat väittämät pitää voida osoittaa todeksi.”

ET huomauttaa, että lainsäädännöstä ei seuraa nimenomaista vaatimusta, jonka mukaan yrityksen arvoista viestiminen rinnastuisi yleisiin ympäristöväittämiin. Tällainen tulkinta laajentaa sääntelyn soveltamisalaa pidemmälle kuin lainsäädännössä on tarkoitettu.

Linjauksesta jää lisäksi epäselväksi, miten tunnustettua erinomaista ympäristönsuojelullista tasoa koskevaa vaatimusta olisi käytännössä mahdollista soveltaa yrityksen arvoista viestimiseen. Lainsäädännössä tunnustettu erinomainen ympäristönsuojelullinen taso on määritelty ympäristönsuojelullista tasoa koskevien tunnustettujen järjestelmien tai muun sovellettavan EU-lainsäädännön perusteella. Yrityksen arvot tai strategiset linjaukset eivät kuitenkaan sellaisenaan ole tällaisen arvioinnin tai tunnustamisen kohteita.

ET katsoo, että ennen lopullisen linjauksen antamista tulisikin arvioida, millä oikeudellisella perusteella ja millä tavoin tunnustettua erinomaista ympäristönsuojelullista tasoa koskevaa vaatimusta olisi tarkoitus soveltaa yrityksen arvoista viestimiseen.

4.2.1. Mitä yleiset vastuullisuusväittämät ovat?

Luvussa 4.2.1. määritelty käsite "yleinen vastuullisuusväittäjä" ei perustu lainsäädäntöön. Lainsäädännössä ei ole myöskään sanottu, että "Yleiset vastuullisuusväittämät luovat vaikutelman erinomaisesta vastuullisuuden tasosta", sillä lainsäädännössä vastaava "erinomaisen tason" käsite liittyy nimenomaisesti ympäristönsuojelulliseen tasoon.

Viitaten myös lausunnossa aiemmin esittämiimme argumentteihin vastuullisuusväittämiä koskien, ET katsoo, että luku 4.2.1. tulisi poistaa kokonaan.

4.4. Kompensointiin perustuvien väittämien käyttäminen

Luvussa on syytä tarkentaa kohdan "Investoinneista ympäristöaloitteisiin saa kertoa" tekstiä.

Siinä todetaan ensin, että "yritykset voivat kertoa markkinoinnissaan investoinneistaan ympäristöaloitteisiin, kuten päästöhyvityshankkeisiin." Tämän jälkeen todetaan, että "investoinnista pitää kertoa niin, ettei kuluttajalle synny vaikutelmaa, että investointi tekee markkinoitavan tuotteen tai palvelun ympäristövaikutuksesta neutraalin, tavanomaista vähäisemmän tai myönteisen."

Jälkimmäinen muotoilu voi antaa vaikutelman, että vaatimus koskisi kategorisesti kaikkia ympäristöaloitteisiin tehtäviä investointeja. ET katsoo, että kyseinen vaatimus koskee kuitenkin päästöhyvityshankkeisiin tehtäviä investointeja, eikä sitä tulisi ulottaa muihin ympäristöaloitteisiin. Muita investointeja koskevien väittämien harhaanjohtavuutta tulee arvioida sovellettavien yleisten säännösten perusteella. Linjausta tulisi tältä osin täsmentää.

4.5. Tulevaisuutta koskevat ympäristöväittämät

Täytäntöönpanosuunnitelman todentaminen

On myönteistä, että täytäntöönpanosuunnitelmaa ei tarvitse esittää erillisenä asiakirjana, vaan se voidaan esittää osana elinkeinonharjoittajan kestävyysraportointia. Linjauksessa olisi kuitenkin syytä tarkentaa, että myös täytäntöönpanosuunnitelman todentaminen voidaan toteuttaa osana kestävyysraportointia. Tämä tarkennus näyttää jääneen pois lainsäädännön perusteluista, vaikka se olisi ollut sääntelyn tulkinnan kannalta olennainen. Ilman tällaista tarkennusta tilintarkastajat voivat edellyttää täytäntöönpanosuunnitelman todentamista varten erillistä toimeksiantoa, kuten käytännössä on jo tapahtunut. Tästä voi aiheutua toiminnanharjoittajille lisäkustannuksia ja tarpeetonta hallinnollista taakkaa.

ET katsoo perustelluksi, että yksityiskohtaisemman sääntelyn (kestävyysraportointi) perusteella toteutettavan varmennuksen tulee voida täyttää myös yleisemmän sääntelyn (viherväittämät) todentamisvaatimus edellyttäen, että täytäntöönpanosuunnitelmalle asetetut vaatimukset täyttyvät. ET ehdottaa tämän perusteella seuraavaa muutosta:

- ”Täytäntöönpanosuunnitelmaa ei tarvitse esittää erillisenä dokumenttina, vaan se voidaan esittää **ja todentaa** esimerkiksi osana elinkeinonharjoittajan kestävyysraportointia. Olennaista on, että suunnitelmalle asetetut vaatimukset täyttyvät.”

Asiantuntijan määrittely

Riippumattoman, ulkopuolisen asiantuntijan määrittelyyn ehdotamme lisäämään komission Q&A-dokumentin mukaisesti, että tulevaisuusväittämien täytäntöönpanosuunnitelman riippumaton arvioija voi käytännössä olla yksityinen tarkastaja tai konsultti.

Lisätietoja:

Taina Wilhelms

Asiantuntija, Kestävä kasvu

+358 40 548 7145

taina.wilhelms@energia.fi